

πολλά υπονομεύοντα τὴν ὑπόστασιν τῆς φυλῆς καὶ τῆς ἐκκλησίας (ποιά, μωρὲ συκοφάντη, ψέφτη;), ἐτγλεγράφησεν ἡ Κυβέρνησις τῶν ἐν Κρήτῃ Ἑλλήνων, τὰ δημοτικὰ συμβόλια, οἱ πολυώνυμοι σύλλογοι καὶ ἐπιφανεῖς ἄνδρες, συνεκινήθησαν οἱ Φιλέλληνοι καὶ μετέσχον τοῦ ἀγῶνος (ἄνοιξε τὰ στρατὰ σου καὶ διὲς τὴ Δήλωσιν τῶν Φιλέλληνων στὸ «Νουμᾶ» ἀρ. 437) καθ' ἑλοῦ εἶπεῖν συνέδησαν τοιαῦτα καὶ τηλικαῦτα..... (πάρε ὄριμα κι ἄγουρα).» Μάζεψε λοιπὸν ὁ γεροψέφτης ἕλες τίς σαχλαμάρες τοῦ κάθε ψεφτοπατριώτη παρακεντὲ καὶ τίς τύπωσε σὲ βιβλίον καὶ τὸ πουλεῖ γιὰ χαρτζιλίκι πρὸς Δρ..... «Τοῖς δὲ φοιτηταῖς, λέγει, τοῖς ἀγωνισαμένοις πρὸς ἄμυναν τῆς ἐθνικῆς γλώσσης γίνεταί σπουδαία ἐκπτώσις». Ὁ ὑπουργὸς τῆς Παιδείας δὲ ντρέπεται πὸ ἀφίνει νὰ κυκλοφοροῦνε τέτοια συκοφαντικὰ βιβλία μέρα μεσημέρι;

(Σημ. τοῦ «Νουμᾶ»: Ἄς εἶνα! Κι αὐτὸ τὸ βιβλίον τὸ χρωστάμε στὴν ἐγκληματικὴ βουδαμάρα τοῦ κ. Λαγοπάτη.)

Τελειώνοντας δὲν μπορῶ νὰ μὴν ἀναφέρω καὶ τὴ λύπη τῶ παιδιῶ μας πὸ ὕστερ' ἀπὸ ἀρκετὸ ἀνασασμὸ καθάρου ἀγέρα καὶ γλέντι μπόλικον, ἤρθανε πάλε καὶ κλειστήκανε στίς φυλακὲς τους, γιὰ νὰ σπάνουνε τὰ κεφάλια τους πάνω στὰ, ρις ρινός, ποῦς ποδός, ναῦς νηός, καὶ στὰ ἀνώμαλα καὶ εἰς μὴ ρήματα. Οἱ καινούριες ἐκδοσες διδαχτικῶν βιβλίων παίρνουν καὶ εἰδὸν μπακαλικώτατα καὶ μερικοὶ βιβλιοκάπηλοι γιομίζον τὰ θηλάκια τους μὲ τὰ ἴδρω-στάλαχτα ξεπερρέματα τῶν φτωγῶν πατεράδων.

N. ΓΑΛΑΤΙΑΝΟΣ

Δὲν ὑπάρχει γλώσσα πὸ νὰ μὴν ἔχη καὶ ξένες λέξεις, καθὼς δὲν ὑπάρχει τόπος πὸ νὰ μὴν ἔχη εἰσαγμένα ξένα πράματα καὶ ξένες συνήθειες. Ἀλλὰ μῆτε τὸ ἓνα εἶναι ντροπὴ μῆτε καὶ τὸ ἄλλο, ἐννοεῖται ἂν καὶ τὰ εἰσαγόμενα πράματα καὶ οἱ συνήθειες εἶναι καλὲς καὶ ὠφέλιμες.

KONEMENOS

Καὶ οἱ δασκάλοι ἐξακολουθοῦν νὰ ἀρχαιοκοπανίζον ἀεροβιατικώτατα ἐπάνω στὰ κεφάλια τῶν παιδιῶν τοῦ Ἑθνους. Αὐτοὶ τέλος πάντων δίνουν ἓνα ἰδανικό! Καὶ τὰ γεροντοκόριτσα, οἱ ἐφημερίδες, ἀεροκοπανίζουν, τσιρίζουν, συκοφαντοῦν καὶ βρίζουν μὴν ἔχοντας ἱερὸ τίποτα. Διδάσκουν καὶ αὐτὲς τὸ λαό! Μὰ μήπως καὶ οἱ πολιτικοὶ τῆς Ἑλλάδας δὲ φτειάνουν κι αὐτοὶ ἓνα ἰδανικό; Λίγο τὸ ἔχεις νὰ γίνῃ ἡ Ἑλλάδα Μοναχὸ ἢ ἀρχαιολογικὸ μουσεῖο;

ΙΔΑΣ

Ἡ ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΗ ΤΟΥ ΤΑΦΟΥ

ANDANTE

ΔΟΞΑ

Κοιλάζει ἐντὸς μου τῶν χυμῶν τὸ πυρὸ ρέμμα,
πὼς μαῦρο φίλτρο σὲ ζωτικῶν κολιμηθήρα
μάγισσος πικροκαταρούσος καὶ τὸ γαῖμα
μὲ δῆμιου ἄλικη φοριὰ, τὴ λαμπυρήρα

ἔπνιξε τῶν ματιῶν καὶ ρέει μὲ βιὰ τὸ γνέμα
τῶν μερῶν μου. Κι ὄντως μὲς στὰ δυσικὰ ρεῖθρα
τοῦ ἡλιοῦ λαυρίζει ἡ λάβα καὶ σιδερὸ στέμμα
σφυροκοπᾷ ἡ ὄργη του, ὕπως καιλαμήθρα

γητεύει ὁ πόλος, τῆς ὀρουσιᾶς τὸ μαγνᾶδι
σέρνει με πρὸς τ' ἀντρίκιο τῶν θριάμβων χῆδι.
Καὶ τώρα πὸν λαμπάδισε καὶ σιγῆτι ἐκίη
ἡ μέρα ἡ φλογοβόλου ὡς ἡ ψιγὴ τοῦ Κίη,
ἡ ὀρμὴ μου πὸν τρύγησε τὰ στερνὰ τῆς ρόδι
ὀργώνει τὴ νύχτα μὲ τὴν Ἀλετροπόδα.

LARGO

ΑΓΑΠΗ

Νύχτα, κ' ἡ νύχτα σὺ σπιθὶ τοῦ ἀψήλων ἐχίθη
στὰ οὐρανοκάρδια π' ἀγρίου αἰμίτου στυλαμίδες
τάστρια ἀναβρῦζον καὶ περιαπεροῦ ὡς τὰ βίβη
ὀρθοστεκάμενες τοῦ μαύρου οἱ πυριμίδες.

Μὰ ὡς γιομοφεγγαριὰ ἡ ἀγάπη πλέει στ' ἀστῆθι
πὸν τὰ καρδιόχτυπα, ὅμοιο λάγνες ὀρημοτίδες
κούρτυλα κροῦνε, καὶ ποτάζει με ἡ λήθη
σὺν κότεργου σφιχτοπλοκάμες ἀλυστίδες,

δίδυμο χέρμι πὸν μὲς στ' ἀσημένιο τίσι
τῆς χούφτης σου πίνω ὡς ἀνάμα τὴν ἀντριά.ἰ.
Κι ὡς μὲ τὰ ρουδιὰ βούκινα ἡ ἀγὴ γιορτάσει
— Ἄκου τί λὲν οἱ πόθοι οἱ μάγιστροι τοῦ πόνοι,
Ἄδερφὴ—νὰ στραγγίσω τὴ στερνὴ σου στάλα
τῆς ζωῆς, κ' ἔτσι νὰ σὲ χωρῶ ἔξω γῆς καὶ χρόνου.

SCERZZO

ΚΑΗΜΟΣ

—Οἱ Μυροφόρες διάβηκαν στ' ἀχνὸ γαλιζι.—
Σὺν ἀστραπῆς σαῖτα μάγυρη πὸν ὑφαίνει
φωτιὲς λαβωματιές, πέτατο ὁ νοῦς φροουμάζει
τοῦ ἀτιοῦ ἀδερφός, καὶ σὺν ἄμπρο γλυκανασαίνει

δαιμοναριᾶς τῇ μνήμῃ τῶν καιρῶν πού βλιάζει
σὲ μάτια ὄγρὰ ὅμοια χεῖλια πού τὸ φιλὶ ραίνει
στ' ἀνεβρυτάρι τῶν μαλλιών καὶ στὸ μαράζι
τῶν χειρῶν—Καὶ στὴ νύχτῃ πού καπνὸς κι ἀξαίνει

γάγαρο κλάμα στήνει τὸ φλίβερο ἀηδόνι
πού φλέγει ἀπὸ ἔρωτα καὶ στὴ δροσιὰ μαργώνει,
κι' ὡς ψιλοψιχαλίζει τὴν ψυχὴ του ἀνάρηα

ἀνάρηα, τοῦ φεγγαριοῦ τ' ἀσημιὰ δοξάρια
συρτὰ στῶν δέντρων τὰ βιολιά μύρονται ὁμάδι.
—Οἱ Μυροφόρες, τὸ στερνὸ σας κράζω χάδι.

MENUETTO ΓΥΡΙΣΜΟΣ

Καὶ σὲ ἦπια ψέμα πάθος σὰν κρασί ἀκνᾶτο
πού διαγονμίζει τ' ἄπυρτα κάστρα, τὰ φρένα,
κι ἀνάρησε ἡ ψυχὴ μου, τέτοια μὲς στ' ἀκρᾶτο
τοῦ γιαιηνοῦ τὸ πῦρος σκύλλα ἐτοιμογέννα.

Τώρα τοῦ πόθου ἔστρος σὰν τὸν πρωτοπρωτᾶτο
ξιντᾶ ὅμοια νέρατα λιμνιαῖς, πάθια σωμένα
καὶ πάθια λήθηρα μὲς στῆς ζωῆς τὸ ρηγάτο,
πού μοῖρα ἐννιαγωνιούσω μαυλάει σὰν παρθένα.

*Ὀχλοι μάγλοι, πού ἡ ἔρωτοφαντασιὰ ἡ ρούσσα
ἀπλοχεριάζει ἀπάνω μου σὰν ἀνερροῦσα,
τῆς μέστιας κουρτεσιᾶς, σᾶς κράζω μονοτάρι.

Μὲ στέρφα ἀπ' τὴν ἀλήθεια στήθεια καταστένω,
μὰ λέω ἀπονοῦς μου, μὰ ζητῶ πάλι γιὰ χάρη
ν' ἀλλαιολογιάσω κι ἀλαπάλλαλα νὰ κρένω.

SERENATA ΜΟΡΦΕΥΣ

*Ἐλα καὶ ροῦσε, μέσα στ' ἀναγνο μεθήσι
τοῦ νοῦ τοῦ πυριωμένου ὅμοια σιὰ κλιβάνου,
σὰ νάρδου μουσικὴν ἀναθυμιά, σὰ δύση
παθητικὴ κι ὄλο καημούς, πέσε μου ἀπάνου

καὶ πνίξε μου, ἀχερουσία, τὴν πᾶσα ζήση.
Κι ὄντας θροοῦν οἱ ὄνειροι, κέδροι τοῦ λιβάνου,
καὶ μῶσκος σιγοξεθυμάνει κάθε μνήση
ὅπως δροσόπαγο στοῦ ἡλιοῦ τὰ χεῖλια, φάνου

σὰν τὴν ἀσάλευτη βουλή πού ὅμοια ραδίζει
νυχτόδροφο εἶδωλο παγόδας, κι ὡς ρουπίζει
δρυμόχολο στὸ πέργιαλο, γοργοποδιάσω

χοραυλὴ τῶν βραχνᾶδων τῶν λαβρῶν καὶ διάσου
μάγγανο τὴ στρυχνικὴ ἀχνιά τοῦ μαντραγόρα
στοῦ βουργιασμένου λογιμοῦ τὴν καινὴ ὄρα.

FINALE ΛΥΤΡΩΜΟΣ

Καὶ σκίνα με στ' ἀσκιανιὰ ξωτικά μπαλκάνια
πού γιὸς ἀλοῆς σέπεται τὸ λειψὸ φεγγάρι
καὶ τὰ διανεμάτα βιγλίζει ἀπ' τὰ οὐράνια,
σκουτέρης ἄμοιιστος σὲ δρόγγο καταχνιάρη,

μὰ πριχοῦ στὸ γαλάζι ἰδρώσει ἀνθογεράνια
τῆς χρυσουγῆς ἡ εἰδὴ καὶ τῶν γητειῶν τὸ σιμάρι,
σφηκῶν ὄστροί, μαθήσει ὁμάδι μὲ τὰ σκάνια
τῆς νυχτὸς τὰ στερνά, δράμε, ἔπνε διωματιάρη,

κι ἀκόμα ὡς κρούγει μὲς στ' ἀψύθυμο τὸ γαῖμα
τοῦ εἵνορου τὸ καλίγι καὶ κλώθει τὸ γνέμα
ἡ Μοῖρα ἀνέσωτο, ἄγνισε με καὶ με ρῦσε

ἀπ' τῆς ζωῆς τὸ πονηρὸ καὶ στὰ χεῖλια χῦσε
σὰν ὀλοδρόσογο νερὸ τοῦ βρουσιμάτου,
τὸ γλυκαπάντοχο φιλὶ τοῦ ἀργοῦ θανάτου.

ΒΑΡΑΓΚΟΣ ΣΤΕΦΑΣ

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΙΔΑ — «**Ὅσοι ζωντανοὶ**» δρ. 2 (γιὰ τὸ ἐξω-
τερικὸ φρ. 2,25).

Γ. Ν. ΑΒΑΖΟΥ (Judas Errant) «**Ἀγκύθια καὶ
τριτόλοι**» δρ. 1 (γιὰ τὸ ἐξωτερικὸ φρ. 1,25).

OSCAR WILDE — «**DE PROFUNDIS**» μετάφρ.
Ἄλεξ. Μαρπουτζόγλου δρ. 2 (γιὰ τὸ ἐξωτε-
τερικὸ φρ. 2,25).

VERNON LEE — «**Ἡ Ἀριάνθη στὴ Μίν-
τουα**», δρᾶμα σὲ πέντε πράξεις (μετάφραση
Στέφ. Πάργα) δρ. 1 (γιὰ τὸ ἐξωτερ. φρ. 1,25).

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΑΓΓΛΙΚΗΣ

ὑπὸ τοῦ κ. **Πελ. Πελέππου**, Καθηγητοῦ,
ἀριστεύσαντος ἐν Δημοσίῳ διαγωνισμῷ πρὸς συγ-
γραφὴν Ἀγγλικῆς Μεθόδου πρὸς χρῆσιν τῶν ἐμπο-
ρικῶν Σχολῶν. Ὅδὸς Τζώρτζ 9 Β.